

Jeg nekter! Blåneker!! Jeg gir IKKE fra meg kontrollen!! Det er slik jeg er i dag! ... Men dette innlegget har bidratt til at jeg har tatt ett skritt på veien...mot å gi fra meg kontrollen! For det trengs vel også?

Jeg nekter! Blåneker!! Jeg gir IKKE fra meg kontrollen!! Det er slik jeg er i dag!

Her kommer et ærlig og oppriktig brev fra meg! Håper det blir tatt vel i mot! Dette er vanskelig!!

Grunnen til dette brevet som blir til syne for mange her inne...er å gå mot et nytt mål...å begynne på veien som en dag vil få meg til å tillate meg selv å miste kontroll.

Jeg har opplevd mye i mitt liv som nå snart runder trettiseks. Fra jeg kan huske...som er veldig tidlig, har jeg opplevd vold på det groveste mot en av mine nærmeste og kjæreste. Alkohol som tidlig fortalte meg hva den gjør med et menneske. Den foranderlige prosessen fra å være edru og normal...til å bli full og et monster. Jeg har opplevd hva det vil si å bli pekt på av et gevær... samt å se at denne flytter utløpet av dette geværet vekk fra meg og satt i nakken på en kjær person...allerede før 6 års alder. Flytting er en historie i seg selv. Jeg har egentlig ikke telling. Derfor har jeg opplevd hva ensomhet er i tidlig alder. Sjelden noen å leke med...å når jeg fant dem...flyttet vi.

Jeg har opplevd å måtte flykte fra noen som ville vondt. Både i nattkjole og sokkelester. Den eneste trøsten jeg fant var i naturen og i dyrene. Der kunne jeg være meg selv. Jeg har opplevd hva det vil si å ha noen i nærheten som var i utgangspunktet voksne...men fastlåst i et barnesinn. Derfor måtte jeg i tidlig alder ta ansvaret. Dette begynte med å trøste, til å ta over den økonomiske biten.

Selv mord er ingen hyggelig opplevelse for en tenåring. Men hvor utrolig det enn er...hadde jeg kontroll. Jeg bærte rundt på denne personen...en voksen mann...på ryggen og holdt ham i live da tablettene nesten tok knekken på ham. Han overlevde heldigvis.

Stille mobbing...utelatesle fra samfunnet, annerledeshet og respektløshet har jeg også opplevd. Å bli utnyttet for snillismen som de kalte det...fordi jeg godtok for mye. Men det de ikke skjønnte var at det var ikke snakk om å bli utnyttet. Jeg tålte å bære dette, fordi jeg forsto at disse personene trengte det. Jeg hadde kontrollen. Men det gjorde vondt i hjertet å se at de trodde dette om meg. Men det er kanskje ikke så rart. Min mur rundt meg vokste i takt med kontrollen. Jeg har bestandig vært den sterke.

Selv de gangene jeg ble tråkket på, spyttet på...da jeg tillot meg være en huggestabbe for at andre skulle få ut agresjonen, en som noen har ledd av...en som noen kunne lene seg mot å gråte ut hos. De gangene folk viser frykt for meg...fordi jeg er så rolig, frykt for mine øyne...person fordi jeg er sterk. De gangene jeg ufrivillig har blitt plassert på en pidestall av andre...hvor de har ledd rått og gnidd seg i hendene da de i sine øyne så jeg falt ned...selv disse gangene beholdt jeg kontrollen.

Jeg har opplevd sykdom og død. Sykdom som i følge av å se en nær person bli fullstendig ødelagt av alkohol. Død i å miste nære mennesker. Venner...å ikke minst mitt livs største

kjærlighet. Min sjelvenn. Jeg har opplevd å ha vært langt langt nede...å høyt oppe. Med kontrollen i behold. Jeg gråter alene. Jeg jobber med meg selv alene. det er ensomt, det er kjempetøft.

Jeg er sterk. Jeg er modig...jeg er en løvetann. Det har psykologer sagt til meg. De få jeg har vært hos lurte på hva jeg egentlig gjorde der. Derfor ga jeg opp...jobbet heller med meg selv. Jeg har opplevd trangen til å skrike, trangen til å kunne ha et helt hus, hvor jeg kunne gå berserk...knuse, ødelegge, rive i stykker. Men jeg hadde kontroll. Et smilende fjes du alltid møtte. Bare noen få kunne se sorgen og følelsen av tap og ensomhet.

I dag er jeg over det meste. Takket være min hjelpere. Og ikke minst all jobbingen med meg selv. Men noe mer må nok på plass. Jeg må en dag våge å miste kontrollen.

HVa kan skje dersom jeg mister kontrollen? Jo...jeg kan bryte sammen. Og det er noe av det værste som kan skje meg. Jeg hadde ikke kommet dit jeg er i dag, uten min styrke og kontroll. Men for å komme videre, må jeg finne tilliten til at andre kan ta vare på meg, når jeg gir kontrollen fra meg. Å jeg har funnet dem. Disse personene vil ta vare på meg. Nå må jeg bare finne motet!

Vel, dette innlegget har bidratt til at jeg har tatt ett skritt på veien...mot å gi fra meg kontrollen! For det trengs vel?

Synnøve